

подъ листата. Зайцѣтъ почиватъ въ дупкитѣ си. Само ежътъ шумоли и пълзи изъ влажната пжтечка и търси червеи за храна.

Въ тази мъртва тишина отъ врѣме на врѣме се чува страшното бухане на бухала. Неговитѣ очи свѣтятъ и търсятъ жертва. . . Тѣ не искатъ слънчевата свѣтлина. . . .

Но слънчевитѣ лъчи сж нуждни и на закъснѣлия старецъ въ гората. Той не вижда нищо.. страхува се да не падне. . . Побутва съ тояжката си, за да се оправи изъ пжтя.

— Господи! кога ще излѣза на свѣтлото поле! . . . Кога ще изгрѣе слънцето, за да видя що има около мене! Слънчевитѣ лъчи дълбоко огрѣватъ нашата душа! . . . Мене ме мжчи горската тъмнина! — тихо си шепнѣлъ старецътъ и страховито крачелъ напредъ изъ горската пжтека.

Мома войвода станала.

(Народна пѣсенъ).

Дѣ се е чуло, видѣло —
Мома войвода да стане
На седемдесетъ момци дружина,
На момци — седемдесетъ и седемъ!
Мома войвода говори
На своята вѣрна дружина:
— Дружина вѣрна, сговорна,
Хайде си нишанъ турете,
Нишанъ турете — *златъ*¹⁾ прѣстенъ —
Да се на него биеме:
Който прѣкара прѣзъ прѣстенъ —

1) Златъ = Златенъ.